

TÂM SỰ MỘT NGƯỜI CẦM BÚT Ở HẢI NGOẠI

Dẫn nhập: Cách đây 8 năm, năm 2014 nhà văn Nguyễn Thiều Nhân, Cố vấn VBVNHN. Chủ tịch VB Vùng Tây Bắc Hoa Kỳ đã tổ chức cuộc “*Hội Thảo Tháng Tư Đen: Nhiệm vụ của người cầm bút ở hải ngoại*”.

Tuần báo Tiếng Dân xin đăng tải lại bài viết “TÂM SỰ NGƯỜI CẦM BÚT Ở HẢI NGOẠI” của nhà văn Kiêm Ái đã được phát biểu trong cuộc hội thảo trên.

Kính thưa quý vị trưởng thượng,
Kính thưa quý vị quan khách,
Kính thưa các thi văn hữu,
Kính thưa tất cả quý vị.

Nhân dịp lễ ra mắt Ban Đại Diện Văn Bút Việt Nam Hải Ngoại vùng Tây Bắc Hoa Kỳ hôm nay, chúng tôi Lê Văn Ân, bút hiệu Kiêm Ái xin trân trọng kính chào toàn thể quý vị. Kính chúc quý vị luôn khang an và hạnh phúc.

Để mở đầu bài trình bày hôm nay với đề tài **TÂM SỰ NGƯỜI CẦM BÚT Ở HẢI NGOẠI**, tôi xin kể một câu chuyện mà bà nội tôi đã kể cho tôi nghe: Ngày xưa có 2 vợ chồng tiều phu vào rừng kiếm củi, bỗng đâu một con trăn khổng lồ phóng ra ngoạm lấy người vợ và làm những động tác để nuốt bà ta. Ông chồng trong cơn bấn loạn đã dùng vũ khí chặt củi trên tay chém loạn xạ vào con trăn, nhưng vô ích. Cuối cùng, khi nghe tiếng vợ “vĩnh biệt”, ông chồng hóa điên rồi trong một cử chỉ ngẫu nhiên tuyệt vọng đã nắm cái đuôi con trăn cắn mạnh một cái, uống máu con trăn để trả thù cho vợ. Không ngờ, khi đuôi bị đau, bị hút máu, con trăn vùng vẫy đau đớn, không thể dùng được sức mạnh để nuốt người vợ, cũng không thể dùng sức mạnh quật ngã người chồng, vì mỗi lần như thế con trăn rất đau đớn, không thể tập trung sức mạnh được. Cuối cùng thì con trăn phải bỏ cuộc. Hai vợ chồng đều bị thương nặng cũng cố gắng dìu nhau ra đường và được cứu. Đúng là câu chuyện đời xưa.

Không ngờ, con rắn Cộng Sản hôm nay cũng có một nhược điểm, một tử huyệt: đó là sự thật về những tội ác của Cộng Sản khi bị phơi bày. Cộng Sản từ quốc tế đến quốc nội đều truyền đời cho nhau: phải bưng bít tất cả những gì xảy ra trong các nước chúng cai trị, cho đến nỗi có Thủ tướng Anh Quốc gọi là “*Bức Màn Sắt*”. Sau bức màn này không có cái gì là sự thật được phơi bày, những sự kiện thường tình xảy ra cho địa phương này, địa phương bên cạnh cũng không thể biết được nếu Cộng Sản không cho phép loan truyền. “*Không nghe, không thấy, không biết*” là một khẩu hiệu từ thời Hồ Chí Minh còn làm trùm Việt Cộng đến nay; vẫn có hiệu lực cường hành như một nghị quyết mới ra đời hôm qua. Cộng Sản càng phạm tội ác, càng biết lợi thế tuyệt đối của sự bưng bít tin tức. Và

những người cầm bút ở trong nước cũng như tại hải ngoại cũng nắm được tử huyệt của Cộng Sản là **NẾU SỰ THẬT ĐƯỢC PHƠI BÀY, CỘNG SẢN SẼ CHẾT**, vì nguồn sống của Cộng Sản là **TUYÊN TRUYỀN LỪNG GẠT**. Cuộc chiến giữa Việt Cộng và những người cầm bút Quốc Gia chống Cộng là một cuộc chiến một chết một sống, một mất một còn và buồn thay lại là một cuộc chiến không cân sức. Sự thật này dẫn đến không biết bao nhiêu nghịch cảnh cho người cầm bút một khi phơi bày sự thật, bởi vì Việt Cộng thừa tiền bạc, thừa hứa hẹn danh vọng, thừa bánh vẽ, thừa nhiều thứ khác và nhất là thừa vu khống và thừa nói láo, miệng trơn như có thoa mỡ bò.

Những kẻ đã ăn cơm Quốc Gia, đã ngồi trên đỉnh cao danh vọng của VNCH mà vì những cái thừa thãi nói trên của Việt Cộng đã một sớm một chiều trở mặt với người Quốc Gia. Đó là cái đau lòng nhất của người Quốc Gia bị nạn Cộng Sản và cái khó khăn cho người cầm bút chống Cộng.

Cá nhân chúng tôi chỉ là một kẻ “*văn dốt, vũ giát*”, nhưng:

*“Tôi thấy cần làm một cái chi,
Dẫu cho kết quả chẳng ra gì”*

như một nhà thơ đã viết. Và cũng vì trình độ thấp kém như vậy, tôi chỉ xin trình bày những gì mắt thấy tai nghe của mình để từ đó, với những kiến thức sâu rộng, quý vị sẽ thấy được thế nào là những ê chề khôn khổ của những kẻ dám dùng ngòi bút đâm vào tử huyệt Cộng Sản. Cách đây mấy năm, một cựu Đại tá QLVNCH đem trình bày một bức tượng một người lính VNCH quỳ bên mộ đồng đội với lời giải thích của vị Đại tá: “người lính tuy trên tay có cầm súng nhưng sẽ không bao giờ đứng lên được nữa, vì anh ta đã thua một trận chiến là thua luôn cuộc chiến”. Chúng tôi vạch mặt chỉ tên: đây là kẻ nhục mạ QLVNCH, chấp nhận thua Cộng Sản vĩnh viễn không thể nào đấu tranh mong thắng lợi cho Quốc Gia. Đó là tuyên truyền cho Cộng Sản. Thế là một làn sóng rì tai: Tờ báo Tiếng Dân là tờ báo chửi người chống Cộng.

Khi linh mục Nguyễn Văn Lý khởi xướng vụ đấu tranh cho Tự Do tôn giáo, trong lúc chúng tôi đang loan truyền tin tức này thì một tên, xét về quá khứ, hẳn ta cũng là một chủng sinh, lớp trên cha Lý, viết ngay trên một tuần báo ở Nam Cali. “Nghe tên cha Lý, có nhiều anh em cùng tù với chúng tôi đã điện thoại hỏi có phải cha Lý cùng ở tù chung với chúng mình hay không? Tôi trả lời đúng là ông ta, nhưng cha Lý ở trong tù khác, ở ngoài đời khác”.

Rồi từ đó, hẳn bịa chuyện cho cha Lý dạy dỗ các Giám Mục, cha Lý có vợ con, cha Lý là Ngôn sứ Đô la, v.v. Đây là những sự thật, quý vị có thể kiểm chứng, và nếu là sự thật thì tác giả những lời nói trên đứng vào chiến tuyến của Việt Cộng hay chống Cộng? Nhưng Cha Lý bị vu vạ bao nhiêu thì những kẻ cầm bút vạch mặt chúng, nói lên sự thật cũng bị chúng “hành hạ, vu khống” trả thù bấy nhiêu.

Một nhà sư có thành tích ủng hộ VC; nhất là trong vụ VC tấn công Sài Gòn Tết Mậu Thân, được Việt Cộng vinh danh, khi qua San Jose từ chối không thuyết pháp nếu cờ Vàng Ba Sọc Đỏ không được hạ xuống. Phần nộ vì cái đòi hỏi vô lý và thân Cộng này, đồng hương San Jose đã biểu tình phản đối, một tên không biết được lợi lộc gì đã dùng luận điệu vu khống đồng hương biểu tình làm những việc sai trái, vô lý mà ít người tưởng tượng được. Ví dụ: khi các vị Thượng tọa Đại Đức sở tại “thương lượng” với “vị sư Áo Đỏ” thì một vài cư sĩ địa phương ngồi ngay hàng hiên của chùa “dự thính”. Thế mà trên báo của tên này đăng là các cư sĩ kia đã lục soát chùa, xét giấy gia đình, xâm nhập phòng ngủ của các ni cô ban đêm, và nhiều chuyện tồi tệ khác. Cuối cùng, thấy tất cả đều vô hiệu, hẳn ta chạy một hàng tít trên báo: “Có tin cuộc biểu tình này do Công giáo chủ trương”. Dĩ nhiên, hẳn không thể gạt được đồng hương San Jose vì đã viết láo quá trắng trợn, nhưng những ai ở xa, có thể cho rằng ở San Jose có “đụng độ lớn” giữa Công Giáo và Phật Giáo. Nếu không có những ngòi bút đâm vào tử huyệt của tay sai Việt Cộng, chắc các nơi khác sẽ hưởng ứng “cuộc đụng độ tưởng tượng” này.

Cái đau lòng nhất của người cầm bút hải ngoại là cái bệnh tôn trọng chức tước của những tên tay sai Cộng Sản, hoặc vô tình, hoặc cố ý: Khi một cựu đại Tướng tuyên bố những lời làm lợi cho Việt Cộng một cách trắng trợn, chúng tôi lên tiếng phản đối, vạch ra sự thật với 4 bài viết trên báo Tiếng Dân, vẫn có những kẻ hùa theo tên tướng đón giáo trở cờ này, bênh vực một cách gượng gạo với lập luận “dù sao ông cũng là đại tướng”. Một cựu tướng lãnh ở San Jose này công khai phá hoại sự đoàn kết của Cộng Đồng chống Cộng, ủng hộ kẻ dùng quyền hạn của mình để làm lợi cho Cộng Sản, phá hoại cộng đồng, nhưng hẳn ta vẫn mặt trời trán bóng bày trò trao cờ cho tuổi trẻ... không biết để làm gì? Chúng tôi phải gọi thẳng tên họ và nói cho đồng hương biết đó là kẻ ném đá không cần giấu tay.

Với chủ trương cưỡng chiếm các Ban Đại Diện Cộng Đồng trên khắp 50 tiểu bang Hoa Kỳ, nếu chiếm không được thì len lõi lũng đoạn hay đánh phá. Tay sai Cộng Sản ở San Jose này tuyên truyền rỉ tai ông Chủ Tịch Ban Đại Diện Cộng Đồng Nguyễn Ngọc Tiên đã nhận 150 ngàn đô la của thị trưởng và nghị viên San Jose để bãi nại vụ kiện Brown Act, vì 2 người này đã vi phạm pháp luật để loại bỏ 2 chữ Little Saigon như lòng mong ước của tuyệt đại đa số đồng hương. Mặc dù cho đến nay, ông Tiên vẫn tiếp tục vụ kiện và đã có những thắng lợi đáng khuyến khích. Nói cách khác là chúng vu vạ một cách dễ tiện, khôn nổi đồng hương Việt Nam tỵ nạn Cộng sản lại với tâm lòng đầy khoan dung, mau quên và dễ tha thứ nên mỗi khi chúng ra chiêu của Hồ Chí Minh tức là vu vạ, láo lùng thì một số đồng hương lại cũng... tin cái đã. Thật là đau lòng.

Tờ báo Tiếng Dân chỉ vạch trần sự thật, và chỉ bấy nhiêu cũng đủ thiệt hại cho Cộng Sản và tay sai, tay sai VC dùng đủ mọi thủ đoạn, hình thức, rỉ tai tuyên truyền: “tờ báo Tiếng Dân là tờ báo chửi”. Chúng rỉ tai ngay cả ở trong thánh đường khi đang có Thánh Lễ, chúng nài nỉ, áp lực các thân chủ quảng cáo của Tiếng Dân, và cuối cùng Tiếng Dân phải đình bản, dù chúng tôi đem hết tâm lực và phương tiện phục vụ tờ báo, chưa bao giờ có một đồng đô la gọi là “nhuận bút” để uống cà phê!

Tại sao chúng tôi vẫn cương quyết cầm bút chống lại Việt Cộng và tay sai một cách không tương xứng tài lực? Xin nói thẳng: VÌ CHA ÔNG CHÚNG TA ĐÃ LÀM NHƯ THẾ. Cha ông chúng ta đã từng chiến đấu không cân sức và đã chiến thắng giặc ngoại xâm, bọn giặc có sức mạnh mà hầu như cả thế giới phải xếp giáp qui hàng: chiến thắng Quân Mông Cổ. Chúng tôi phải làm, vì CHA ÔNG CHÚNG TA ĐÃ LÀM NHƯ THẾ và đã giữ nước hơn 4 ngàn năm, đến thời đại chúng ta, chúng ta cũng phải làm tròn bổn phận chúng ta. Và trên tất cả chúng tôi cương quyết làm người cầm bút đâm vào tử huyệt Cộng Sản, vì chúng tôi là CON DÂN VIỆT NAM. Chúng tôi tin CHÍNH NGHĨA SẼ THẮNG GIẶC TÀ.

Trân trọng kính chào quý vị.
San Jose, ngày 26 tháng 4. năm 2014

Lê Văn Ân ak Kiên Ái

*Nguồn: Internet eMail by **Nghiêm Nguyễn** chuyển*

*Đăng ngày Thứ Ba Phục Sinh, April 19, Mùa chay 2022
Ban Kỹ Thuật Khoa 10A-72/SQTB/DD, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*